

ბერძენი
გრაფიკა

ნ. ბ. ჯ. გარამიშვილი

№ 17 (1267) თბილისი, სექტემბერი 1967

საქსუ

გამოცემის 44-ე წელი ფასი 20 კპ.

— იმდენი ილაპარაკეს, სავსილივსილ სავსეს
ვაკეთებთ, რომ ნება, ჩვენს სავსილივსილ
მოესწავლებს ეს სკოლა!

რა გახდა ერთი სასწერო?!

პირველყოფლისა საღამო,
ჩვენო ძვირფასო ნიანგო!
ნუ გვიწყენ, თუ ჩვენს ბარათში
რამე გულსატკენს მიაგნო.
მცხეთელი ხალხი გაწუხებთ,
მოგმართავთ თხოვნა-არჩითა,
იხევ შენ უნდა გვიშველო,
სხვა გზა არა გვაქვს არსითა.
შენც კარგად იცი, ეს მხარე
ისტორიული მხარეა,
ამიტომ არის, რომ ყველას
აქეთკენ მოუხარია.
მეტადრე ახლა, როდესაც
ორ დღეს ვისვენებთ კვირაში...
მოდი და მოდი მნახველი,
ხად დასტევ, რომელ „ვილაში“?
ერთი სასტუმრო არა გვაქვს,
ბოლმა შიგ უფლში გვეჩრება,
ბეჭა, ბეჭენის მოდგმის ხალხს
საქვეყნოდ თავი გვეტრება.
განა სასტუმრო არ გვქონდა?...
დაკეტეს (ის დღე დაიქცა!)
თუ „გრანდ-ოტელი“ არ იყო,
სასტუმრო ერქვა მაინცა.
არ ვემდუროდით საწუთროს,
რიგზედაც გვქონდა უფელი,
ვინც ეს შენობა წაგვართვა,
გაუწყრეს სვეტიცხოველი!
თუ ამ წერილმაც არ გასჭრას,
ვერსად ვიპოვნოთ გზა-კვალი,
ვილაცას „ხატზე გადავცემთ“,
მერე გვიყაროს კაკალი!
ზარიგოლ ჩიკვილაძე

შენ გვედრებით, ნიანგო!

შენ გვედრებით, ნიანგო,
მცხოვრებნი ქოროლლისანი!
გიქებენ თვალის ძალასა,
შიგ გამოკრთიან რისხვანი.
კოჭორს რო ამოუარო,
ჰაერი ყნოსო მთისანი,
ქოროლლელებსაც დაგვხედე.
თუ გული არ გაქვს ქვისანი,
თუ არ გერიდვის, საერთოდ,
მტერისა და ტალახისანი...
ხალხნი ვართ, მეონი, ჩვენაცა,
გვაქვს გარკვეული მიზანი,
არც ავტობუსს არს ჩვენთვისა,
არც სილამაზე გზისანი.
დავდივართ ტალახებშია,
როგორც ნადირნი ტყისანი.
კაცი კვდებოდეს უწამლოდ,
ანდა სახლ-კარი ეწვოდეს,
ორ კილომეტრზე გავრბივართ
ტელეფონისთვის, იცოდე!
აბა, შენ იცი, ნიანგო,
რისხვა აყარნე ღვთისანი,
კაცნი ვართ, ველით შევლასა,
არა ვართ მოკლე დღისანი!

ზაქარია გოგოლაური

ყველას კარგად მოეხსენება, რა მოჰყვა ქ. ფოთის ნავსადგურში „ცეცხლის გემის“ პირველ დაკივლებას. მაგრამ ძალიან ცოტამ უწყის, რა დღე გაუთენდა სოფელ ნახარებუს, როცა თემშარაზე აგუგუნდა დიდი ქვისსატეხი და უშველელეული ორმო გუდრონით გაივსო...

ამ ქვისსატეხმა ბევრი თავსატეხი გაუჩინა სოფლელებს. შარაგზის პირას მწვანე, კორდიანი ველი იყო. კორდზე დიდი ჭადრის ხე იდგა. ჭალიდან მდინარისა და ზღვის ჰაერი უბერავდა. ზაფხულობით აქ, ამ ხის ქვეშ, სოფლელები იკრიბებოდნენ. ეს იყო მათი აგარაკი.

ერთ საღამოს კორდთან „ვილისი“ გაჩერდა. მანქანიდან რამდენიმე „უცხო პირმა“ გამოჰყო თავი. შეათვალიერეს იქაურობა, მერე ისევ შეჰყვეს თავები მანქანაში და თავდადღმართში დაემშენენ...

რომანტიკული კორდი სახიფათო ზონაში მოჰყვა. კორდზე ააგეს დიდი, მექანიზებული ქვისსატეხი, გვერდით უშველელეული ორმო ამოთხარეს და გუდრონი ჩაასხეს. გასაგები იყო: შარაგზაზე ასფალტი უნდა დაეგოთ. იდეა ბევრს მოეწონა: აწი მტვერი არ შეგვაწუხებდეს! რომანტიკული კორდის დაღუპვამ კი ყველა დაალონა. რალა მაინცადა-მაინც ამ კორდს ეცნენო.

მაგრამ... ქვისსატეხი აგუგუნდა. გუგუნებდა დღე და ღამე, ზამთარ-ზაფხულს, იღვრებოდა და იღვრებოდა ორმოში მდუღარე გუდრონი... მისი კვამლი ცას წვდებოდა, მერე ძირს ეშვებოდა ნისლითა და ნამით დამძიმებული. დაშვების ამპლიტუდა შორს იხრებოდა და შავი ფერფლი და ჭვარტლი ეყრებოდა ეზოებს, ეზოებში გაფენილ თეთრეულს, ხეებსა და ბოსტნეულს, და, რაც მთავარია, — ადამიანებს. იმხანად არავინ იცვამდა ღია ფერის ტანსაცმელს. სულ გაჰქრა თეთრი ფერის სახსენებელი.

ბაზარზე შავი ქსოვილის ფასმა აიწია. როცა რამე დაგჭირდება, სწორედ ის გაქრება: სოფლელები ხონსა და ბანძაში მიდიოდნენ შავი საღებავის საყიდლად. მაგრამ ეს არაფერი! ძაღლის თავი გუდრონის ორმოში ემარხა. ჭალისკენ მიმავალ თუ მომავალ საქონელს ორმოს პირას უნდა ჩამოეგლო. ასეთი იყო ბედისწერა! გუდრონის ორმო კი ის ცხრათავიანი გველეშაპი გახლდათ, რომელიც უმოწყალოდ ნთქავდა და ნთქავდა უგუნურ პირუტყვებს. ხალხი აჩოჩქოლდა: მოითხოვდნენ ორმოსთვის ჯებირი შემოეგლოთ. გზათა ინჟინერი ხელებს უმწვოდ შლიდა: მე რა ჯენა? ჯებირის აგების ხარჯთაღრიცხვა გვეგმით არ არის გათვალისწინებულიო...

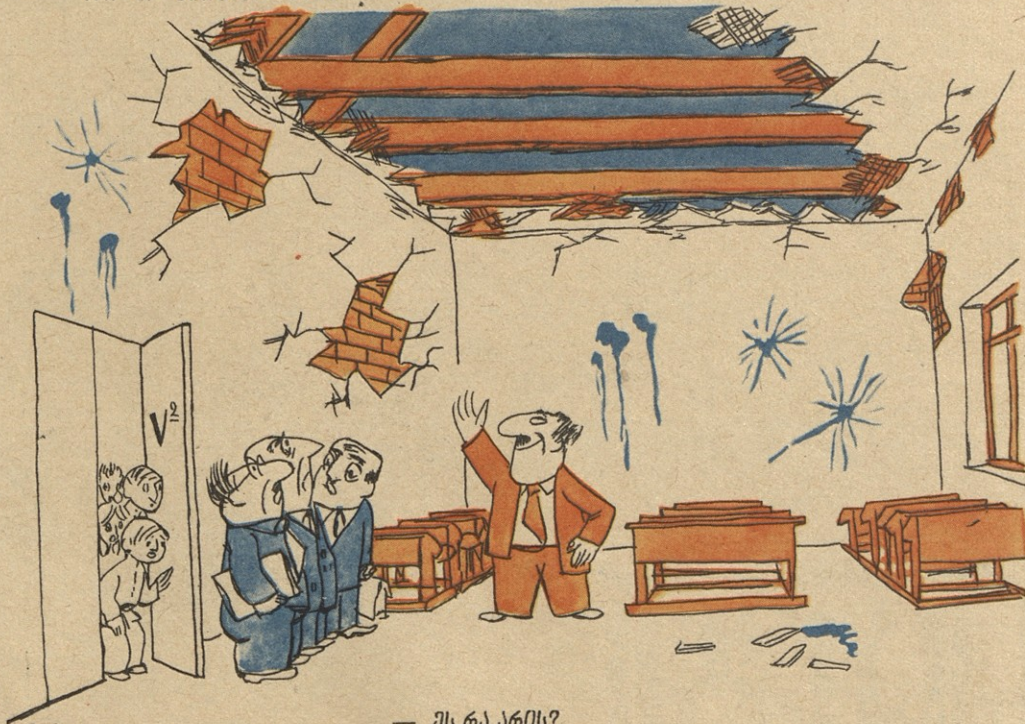
აგერ უკვე მეექვსე თუ მეშვიდე წელიწადია, გუდრონის კვამლი ცას წვდება. მერე ძირს ეშვება ნისლითა და ნამით დამძიმებული, შავი ფერფლი და ჭვარტლი ეყრება ეზოებს, ეზოში გაფენილ თეთრეულს, ხეებსა და ბოსტნეულს, და, რაც მთავარია, — ადამიანებს...

ასფალტიანი გზა კი კუს ნაბიჯით მიიწევს...

რ. მარტვილი

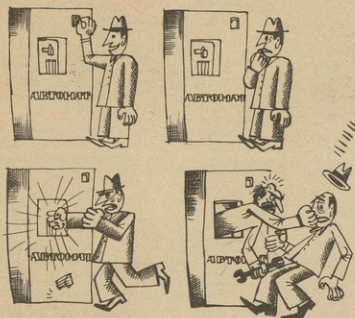
გუდრონი

ნახ. ზ. ფირცხალაშვილი

— ეს რა არის?
— ეს... ასტრონომიის კაბინეტი.

ჭრუჭარულ ისტორიულ

ნახ. 2. თვითმალაქაბი

— ღვინო ერთი ბაჭყალითაა შევსებული...
— ხუთი ბაჭყალითაა შევსებული, მაგრამ ახლა სკოლაში სხვადასხვა სურვილითაა ერთ ბაჭყალითაა შევსებული...
— ხუთი ბაჭყალითაა შევსებული...

ნახ. 3. ლომიძისა

ქალბატონის ბავშვთაშენიშვნა

— ბავშვთაშენიშვნა...
— ბავშვთაშენიშვნა...
— ბავშვთაშენიშვნა...

სოფელი უჩსე შერ...

სასაზღვრო-სამხარეთო ინსტრუქციის დამატებითანად გადამწვეტილ მშობლიურ სოფელ ჩოლას დაბრუნებული. ცოლმა სისარულით მათეკამარების დამატებითი თბილისში გაგანაწილეს.

— ხარ ჩემი ცოლი?
— მერე?
— ჩემთან ერთად წამოხვედი სოფელში სამუშაოდ!
— მე და სოფელი?.. სა, ხა, ხა, — მაღალ დონეზე გადისხარა მან.
— დიხ, სოფელი! — ვიწროვალე გაბორბლებულმა, ცილის ნაწეპარი საათი მაქონდა მოიხსენი და თმის ვარცხნილობა გაიხსნა; ცოლმა ილუზიონისტის სისწრაფით გამოიძირ თმებიდან საათი და მესროლა.
— წაიღე ჩოლავში! თბილისის დრო გინების დროში არ აგერიო!
— ვაი შენ პატარის! ჩოლავი იგი რა არა?.. მუსიკა!..
— სიმფონია, — შეხსენიარა ცოლმა და ინტელისურად შემკურთხა. მეტიორულ ვითარებაში დავეცდით ერთმანეთს.
სადაც ჩემი სოფლისკენ მიმავალ ავტობუსში ვიჯექი.

40 კალენდრული დღის შემდეგ ცილის წყრილი მივიღე, რომელიც ასე მთავრდებოდა: „ჩემი სოფელი ბიჭი გიყვანდა სასტიკ საყვედურს ქორწინების ბარათში შეტანით. როდის მიაბრებ ამ მღუღერ ქალაქიდან წაყვანას?... დავრეკლებით მომწერე, რას ფიქრობ ჩემზე, როგორ მოეწევა, როგორაა გაბაღებული სოფელი კულტმახობრივ და ავტო-პროცესინგ-ტელე სექშიონისა. მაგნიტუ მაქსური ცხოვრების დინე... გარეი იქნება, თუ მოვლუ სტატისტიკურ მონაცემებსაც მომწადი...“

— რას იზამ ცოლი, სტადიონის ბილით ხომ არ არის, ვინმეს დაუთმო? — გაფიქრე და სასაბუთო წერილი გაგზავნე.
... თუ 1914 წელს, რევოლუციამდე სოფელში, ყოველ 40 სულ მოსახლეს ნახევარი ველითხედი მიდიოდა, ამჟამად მიღის 20 ველისი-ბედი, 7 მორცხილი, 4 მოსიკური! და 2 „ოვლა“. ახლა შენ თვითონ წარმოიდგინე, ზღუდის დინიდან რა დინეზე გარ... მამაკაცთა საშუალო

სიმაღლე 180 სანტიმეტრს აღემატება. ჩემის აზრით, აქ თავისუფლად შეიძლება დაკომპლექტდეს კალთბურთელი გუნდი. სამიდან ორი კაცი ვოკალური მონაცემებითაა დაჯილდოებული. ამაზე კი დავიწყებას სავსი. იქნებ სავსედეს, კონსერვატორია სულაც ჩოლავში ავაშენო. 17 კაცს აღმოაჩნდა ბარბარული, 13 ტენორია; აქედან სამს კრიმინალის მიდრეკილება აქვს: კალეს ხომ წელარ იყობა; იადონებივით გალობენ. განსაკუთრებული გვაქვს, ჩამოვყავალით მომღერალთა გუნდი. 19 კაცი ცეკვავს ხორუმს, 10 — ბალადურს, 7 — კინტარს, მხოლოდ სამი იყის ჩარბსტონი, ლიპის და როკენ-როლი. განურჩევლად სქესისა, ყველა ატრიალებს პოლა-პუას. გადრავს თამაშობს მოსახლეობის 97 პროცენტი. აქედან 18 პროცენტი შესანიშნავად ფლობს კაროკანს და ნიმფოფონის დაცვას; მოიკებულენ ვერ-ლუდის გარკვევში. ვერ ურკვევან კინტრეტკავში, ოკანოვარფასა და ვიოფილოფიკაში. სამეფიეროდ, მღერინა არიან გეოგრაფიკ-ტერიტორიებ-რიამი. ინფიცირერ დაავადებებს ადგილი არ აქონია, გარდა ერთი დიუნ-ტერიისა და გენერული დაავადებისა, ისინი თბილისური წარმოშობის აღმოჩნდა. ჩემს ჩაუთვლელად, 88 კაცს აქვს უმაღლესი განათლება, მათ შორის 7 კადიდატა და 3 დოცენტი. სოფლის თავკაცებმა აზრი გამოთქვეს, ინტელისური ღნის შემწავლელი წრე ჩამოყალიბდეს. ამისთვის დავ-ჭირდება მაღალკვალიფიციური სახეილატისი. გადამწვეტილი გვაქვს, ჩოლას „ვასოფელი“ ვუწოდოთ. არ იქნებოდა ურიოდ, მომავალი სიმა-ზოუბები ჩვენს სოფელში წარმოებულვით. ისე, შეე არა მიმავს რა. ვიზოდ, განქორწინების თანხიზმა წარლობდა გამოიზნაწიო!“

შესამდე დღეს ჩემი ცოლი სოფელში ჩამოვრბინდა და შეუდგა ინტელისური წინს შემწავლელთა წრის ჩამოყალიბებას.
— შენ და სოფელი? — გაფიქრე მე.
— სოფელი კი არა, ოქუფორია, — მომიგო მან.
ახლა, როცა მეფიქრებთან, რა განსხვავებაა სოფელსა და ქალაქს შორის, მოვლუ, მოვლუ: — კიბოხეი ჩემს ცოლს!

თხზილი პირველი

ქალბატონის ბავშვი

ნახ. 4

ა, ეს ძალი არაა, ამას წინათ რო წამოხვეყარა, ვაქცა ცილი კოჭე და სისლი მდინა... არჩევიდა ახლა ახალი მსხვერპლი: ე, ვაგარე იმ კაცს, რომ დამდგარა და აფინა კოჭელის; ახლა დღეს დააფრის მავსა!.. ახლა ვაფიქრებ მავს უე-რიკა!

ძალი მავსა იმ კაცს. ვეც, ფეხზე უბნა და რატომღაც ვაოცებულ წა-იქცა ერთ ხანს დარცხვენით შეპყრებდა, შერე გააჩრტუნა უფრი და დამდგარა მავსეზე წელი. კაცს უფრი არ გაუჩრტუნებია.
მავსეზე უფრი იმ კაცს.
— კი მავსა!..

ლომის წამოიჭრა შავილის ტიტი: პრთოხეი მავსა!
ეს ბედი არ ვინა და კაცს?... ეს ძალი არ იყო, კოჭიდან სისლი რომ მდინა?
თათი თათისა ახან...

უბოზადის ფეხზელი დარჩა და ოჯახის დიდი ერთგული ძალი გახ-ლია მაროხის ქელბასა, მავსამ ერთგულებას აქვს სასადარი და ძალღესა, აღბანინა არ იოლს, განახილთ თავიანი სტრე მავსეზე.

ჰოდა, მელამ რომ მოხვდოდა ყვინილ დიათის მაროხის საკუთრად, წელბასის ცილიც არ წამოუყვავა, ვაჭრე ვაგარე, — ვივით, პრთოხეი შევი-ნიშნავს. ჩას ახმა ვაჩ არიო, ვაჩე მავსეზელი ერეგებოდა ის მელა; მერე, წინა კვირის ცხადულ ქოხის ხორცი მოუტოხა იმან ქელბასს და ხომ ვაფი-კოხილთ, „ხელი ზღუდ მანია“, „ბოლოს დიდის ტყავს არ დაგვსო...“ და სხვა-ვაჭრე მავსეზელი. ბოლოს და ბოლოს, კაცის მოვიწილა და ანდებები, ძალის ხომ არა?.. აბა, რადს ერბო ქელბასას?

თხზილი სარდალმა

იგავი

თხზილი უთხრა კაცს: ცხვარსა და ძროხას რომ უვლი და ინახე, მესმის. მაგრამ რაც არ იპარსება და არც იწვევება, რა სობად გინდა, კატას რატომ ინახავ?

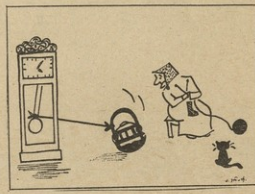
ბმლის უკანა ბორბალმა დასწიდა წინას: ერთ ბრუნვასზე მე შენზე მეტ მანძილს გადვიარ და, თუ გაი ბიჭი ხარ, დამწევი.

ხმარებმა სამსჯავროში საივარე შეტანეს — მეული მოსვენებას არ გვაძლევს, გავგანანავო. სამსჯავრომაც არ დააყოვნა განაჩენი: თუ მეული მსგავს საქციელს არ მოიშლის, ჯარიმად ცხვრის ტყავს გადავანგვევთ.

ბმრამპაქიმეზულმა შეიღწეულმა შეუტია ყვარჯნით მომავლ ბაბუას: გზას ბარკა დააყარე, შე ჩამოხრეო. ეპ, შელო! ჩემი წლები რომ შენ გქონდეს ავიღებუდი და გე ტოვარა მე, მაშინ ენახებდი, ვინ ვის ჩამორე-ბოდი.

პირს კული მოატრეს და ყრფინი მორთო. კულმა შეუტია: შე მამასო-ნებულო! მე ვირი წამატრეს და ხმას არ ვიღებ, შენ კი კულისთვის რა გად-რიალებსო!

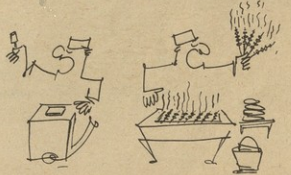
3. კასპელი

მანანუკური მჭერქმისა

მანანუკური მჭერქმისა ამირიხეს თამადად, რა ვიცი, რომ აქედან შარი თაღისთავად. უველა მანანუკური ამირიხეს მარცნიდან და მარცნიდან, მისილბას და მოცინას ღირაჯან მცელდა. გამოხმება თითქმის ფრთები, დავტარადი ზაღისი, კვირა ისე ვაფიქრე, ვერ ვიცი დავტარე მისილბას. შევარჩე სამოსილი, (ჩოდი ვაფიქრე ქაღალდი) ესო მჭერქმისა ბეჭის თბილისის მიხმოსა აფიქრე. ვაჭვავებ და ვაჭვავებ ერთი, ფუთოთა, აკვირა, ჩვენს პროცესზე მალე ვერა ხამ მჭერქმისა კი ასეღდა. ბუნები რომ ვაჩრადე, იგი ქაღალდის ტარილი, მჭერქმისა და მჭერქმისა მჭერქმისა და მჭერქმისა. უველა ვაჭვავებ მარცნიდან თუ მარცნიდან, შავიერის რომ შესილბას, სულს ამოიცილდა. თოვი მანანუკური ვაჭვავებ, ვაჭვავებ იმედი, სახლი ისე ვაჭვავებ, ნაჯი არ აქვს მჭერქმისა... მანანუკური მჭერქმისა მჭერქმისა რა გულიო? ვანი ასეი მჭერქმისა მჭერქმისა მანანუკური

ზაზა კასპელი

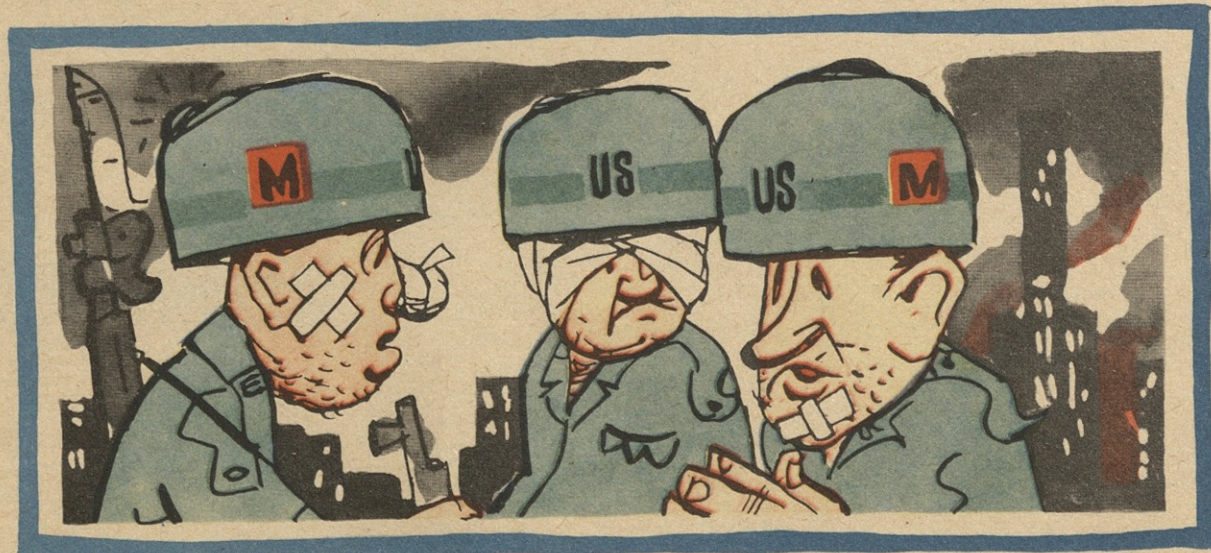
21 აპრილს, ღამით, საბერძნეთში მომხდარი გად-
ტრიალების პირველსავე წუთებში, ყველაზე გულ-
ბრყვილო ადამიანებიც კი მიხვდნენ, რომ ისინი მოექც-
ნენ რეჟიმში, რომელიც საშინლად წააგავს პიტლერუ-
ლი ოკუპაციისდროინდელ რეჟიმს.

სახიფათო მსგავსება

— რატომ კყილის ასე იაფად?
— მოკარულია და რა შენაღვლებია!

— ჯანგების მღელვარების მიზეზების შემსწავლელი კომისია შეუქმნიათ... და-
ვიღუკეთ, ახლა კი მოგვითხროვს პასუხს!
— უკვე მოუთხოვიათ პასუხი — რას მოითხოვს არმია აჯანყების დროზე ჩა-
სახშობად?

ჩემი პერსონალი

ნ.ბ. ჯანგველიძე

ათმოდამ წლის წინ ჩემს მეზობელ ანაპო-
დისტეს, ანუ ანაპოს, უცნაური ჩვევა, ანუ,
როგორც ახლა ამბობენ, „ტობი“ დასრულდა.
ზოგი რომ მარკების, შამპანურის საცობების,
ან პაპირისის კოლოფების შეგროვებას იწ-
ყებს, ანაპომ მოქალაქეებზე არაოფიციალუ-
რი ცნობების შეგროვება დაიწყო, მოკლედ,
ჩვენი დროის უდიდეს ანონიმ ავტორად იქ-
ცა.

ამ ცოდვილ გზას ანაპო უსაქურობის გა-
მო დაადგა.

იგი ჯერ წერილ-წერილ „მშვიდობებს“
სჯერდებოდა: ღამის დარაჯზე, საერთო სარ-
გებლობის საპირფარეოში შემჩნეულ უსუფ-
თაობაზე, მეზობლის ნაგვით საგლე ყუთზე.
მერე კი ეპატარავა მოქმედების არე: საბეჭ-
დი მანქანა იყიდა, რათა ნაკლოვანებების წი-
ნაღმდევ თითო-თითო ხელნაწერით კი არა,
ათ და თხუთმეტ ცალად გადამრავლებული
ასლებით გაელაშქრა. და დაიწყო: „ასლი —
ქალაქის საბჭოს“, „ასლი — სახალხო კონტ-
როლის კომიტეტის“, „ასლი — ქალაქის მი-
ლიციის განყოფილება...“ ხელმოწერით:
„ყოვლისმხედველი“, „უსამართლობით გულ-
მკვდარი“, „კეთილის მსურველი“...

ერთხელ, სადღაც და როგორღაც, ყური
მოჰქარა, რომ ვიღაც ექიმს ღვიძლი და გა-
უთხოვებია და ქორწილი საავადმყოფოში გა-
დაუქდა... რომ თვით მთავარი ექიმიც ურე-
ვია ამ საქმეში. ანაპომ არც აცია, არც აც-
ხელა, სახლში მიიბრინა და საბეჭდ მანქანას
მიუჯდა. სამ გვერდზე გააშენა წერილი
ჯანგანის სახელზე. წერდა, რომ საავადმყო-
ფოს მთავარმა ექიმმა თავისი ღვიძლი და
გათხოვა და მთელმა კოლექტივმა, მლიქვნე-
ლობის მიზნით, საქორწილო საჩუქრისთვის
ფული შეაგროვა, ქალაქის საბჭოს თავმჯდო-
მარემ, რომელიც, ალბათ, მთავარი ექიმის
ძმაცაცია, სიძე-პატარძალს ორთახიანი ბი-
ნის ორდერი ჩააბარა... ეს მაშინ, როდესაც
ქალაქი საცხოვრებელი ფართობის სიმცირეს
განიცდის და სხვა და სხვა.

უზარმაზარი კომისია გამოიყო ფაქტის
დასაზუსტებლად.

მეშვიდე თვეს დადგინდა, რომ ქორწილი
ნამდვილად ყოფილა. ვერცხლის ქორწილი...
მედდას — გულიკო მერკვილაძეს საავადმყო-
ფოში თავისი მეზობისა და ბედნიერი ცოლ-
ქმრობის 25 წლისთავი გადაუხდია, მთავარ
ექიმს, მედლის ხანგრძლივი და უმწიკვლო
მუშაობის აღსანიშნავად, პრემიაც გაუცია და
კოლექტიური საჩუქრის შეძენაშიც მიუღია
მონაწილეობა...

ერთ დღეს ანაპო კვლავ წააწყდა აღმაშ-
ფოთებელ და შეუწყნარებელ ფაქტს: სასეი-
რნოდ გამობრძანებულმა თვალი შეავლო სახ-
ბანკს... ფანჯრები დაკეტილია და ჩამოიწმინ-
და არსად ისმის.

— როგორ? დღეს არავინაა ბანკში, მეგობა-
რო?! — ჰკითხა. მან მილიციელს.

— არა, ბატონო! — უპასუხა მილიციელ-
მა ზრდილობიანად და საეჭვოდ ასე-დასე-
და ანაპოს.

— ესე იგი, ბანკი არ მუშაობს?

— გაიარეთ, მოქალაქე, გაიარეთ! — ახ-
ლა კი აუწია ხმას მილიციელმა.

ანაპოს ცოდვილ თავში ათასგვარი აზრი
დატრიალდა. ვითომ, რას ნიშნავს ეს? რა-
ტომ არ უნდა მუშაობდეს დღისით, მზისით
სახელმწიფო ბანკი? შესვენების საათი არ
არის, იქნებ მსხვილი გაფლანგვაა და ყვე-
ლა გაიპარა?

და დაჯდა კვლავ წერად ჩვენი ანაპო...

რამდენიმე დღის შემდეგ ანაპოს სახალხო
კონტროლის კომიტეტიდან ორი თანამშრო-
მელი ეწვია. მაშ, ეს თქვენ ბრძანდებით იმ
უთვალავი ანონიმური წერილის ავტორი?
თქვენთვის არ არის ცნობილი, რომ მრავალი
წარმოება-დაწესებულება უკვე გადავიდა ხუთ-
დღიან სამუშაო კვირაზე? სახბანკსაც იმ
დღეს დასვენების დღე ჰქონდა!

ასეა თუ ისე, ანაპო ამჯერად იოლად გა-
დარჩა — საზოგადოებრივი გაკიცხვა აკმა-
რეს.

ამის შემდეგ შეშინებულ ანაპოს კარგა
ხანს აღარაფერი დაუჯდა. მერე „წას-
ლია სულმა და გულმა“ და გაიხსენა ძველი
ხელობა. ითმინა, ითმინა და ერთ მშვენიერ
საღამოს კვლავ მიუჯდა საბეჭდ მანქანას. მი-
უჯდა და შეთითხნა ანონიმური წერილი... თა-
ვისსავე ცოლზე. არა, პირადად მასზე კი არა,
იმზე, რომ ზოგიერთი მაღაზია სპეკულაციას
ეწევა ნაილონის „ბლუზკებით“ და მესამე
პირის საშუალებით, ორ და სამმაგად ჰყი-
დის. მოხდა ისე, რომ ქალაქის საბჭოს საგაჭ-
რო განყოფილებაში შეამოწმეს ანონიმური
წერილი. ამჯერად შიგ „კაკალ გულში“ მო-
ახვედრა ანაპომ — რამდენიმე სპეკულანტს
დანაშაულზე წაუსწრეს და დააპატიმრეს. მათ
შორის აღმოჩნდა... ანაპოს ცოლიც.

ამბობენ, ანაპო ახლა მარკების შეგროვება-
ზე გადავიდა.

იასონ გარსამია

მთავარი რედაქტორი ნოდარ დუმბაძე. სარედაქციო კოლეგია: ზ. გოლგვაძე (პ/მ. მდივანი), ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღალაშვილი, გ. ნიშნინიძე (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. შვილიძე, ო. ჭაიშიძე. საბრისა და იუბილის შტაბი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის არსავეტი № 42. ტელ. 9-76-63, 3-10-78. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Няньги“. სპ. კვ ცენტრალური
კომიტეტის გამომცემლობა. ხელმოწ. დასაბ. ვმ/VIII 1967 წ. პალ. ზოგა 70x108/16. 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკური ფორმატა რაოდენობა 0,5,
პირობითი ფორმატა რაოდ. 1. სპ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის პ/კომიტეტი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპკ. № 3242. უმ 10812. ტირაჟი 71.000.

— სკოლის გენერალის უფროსმა შემოი-
თვალა, ზარს ნუ რეკავთ, სეპტემბერი მასხან-
დებარ.

პერსონალი

გამაგრების და თქვეს: ქურდის ქურდის ქურდი ცხო-
ნებულზე ცხოვებულია. (რევიზორი)

გაყიდვამდე გავაფუქე, მაგრამ მაინც ამბობენ, გაა-
კეთაო. (მედიკი)

ვერე და... წერას აუტანისაო. (ცილისმწამებელი)
ფულად ოპერაციებში ვერ ვერცხვენი, მაგრამ მაინც
ყველა ოპერაციას ჯიბის ოპერაციიდან ვიწყებ. (ზოგიერთი ქი-
რურგი).

ჩამოთვალე და ჩავითვლი. (ზოგიერთი გამომცემელი)

უწყალობა ვცადე და უწყალოდ დავიჩაგრე. (დვინის
საწყობის გამგე)

მოგითითეს — სასწოროს ნუ ათითებო. (მწონაწი)

მე, ერთადერთს, მაქვს ნება, სანახევროდ „ლევი“ ვყი-
დო. (ფეხსაცმლის გამყიდველი).

შეადგინა პ. მხიშიძე

ԳԵՂԱՐՅԱՆ
 ՆՍԻՄՅԱՆ 67-604
 ԳԵՂԱՐՅԱՆ
 ՆՍԻՄՅԱՆ

